

ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਤੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ. ਬੇਅਰਰਾਂ. ਵਰਡਪਰੈਸ ਡਾਟ ਕਾਮ

ਸਾਈਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਸਟਮਕ ਅਸਫਲ ਪੁਆਇੰਟਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈਲਾਈਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਇਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ.

ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ

1. Overpopulation	1
2. ਮੌਲਿਕਤਾ ਅਤੇ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਮੀ	2
ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਤੇ 3. overspending- ਹਥਿਆਰ ਵਿਚ ਫਸ ਖਰੀਦ ਦੀ ਜਾਲ	3
4. ਸ਼ੋਚਾਲਿਆ	7
5. ਜਲੰਧਰ	8
6. ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ	10
7. ਮੌਨਸੂਨ - ਡਰੇਨੇਜ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਘਾਟ ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਡੈਮਾਂ ਵਿਚ	11
8. ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਸਮੇਤ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ	12
9. ਟ੍ਰੈਸ਼ ਅਤੇ ਸਫਾਈ	13
10. ਪਲਾਸਟਿਕ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ	14
11. ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੌਮੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਤਪਾਦਨ	17
12. ਭਾਰਤੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਸੰਕਟ	18
13. ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ	20
	22

1. ਵਧੇਰੇਜ਼ਿਆਦਾ

ਲੋਕਪੱਖੀਲੋਕਤੰਤਰ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਤਰੱਕੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਕਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਕਾਰਨ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ. ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ, ਚੀਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਬਾਦੀ ਵਿਚ ਚੋਖੀ ਵਾਧੇ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ.

ਭਾਰਤ ਹੁਣ 1.2 ਅਰਬ ਦਾ ਘਰ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 1.8 ਬਿਲੀਅਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਸਿਲਸਿ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇਕਰ ਕਾਫੀ ਉਪਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ. ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਜਨਸੰਪਰਕਿਆ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਅੱਜ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਤੱਕ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. 57 ਅਰਬਪਤੀਆਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦਾ 70 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ. ਇਹ ਆਰਥਿਕ ਨਾ-ਬਰਾਬਰੀ ਗਰੀਬੀ ਵੱਲ, ਮੁਫਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਘਾਟ, ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹਾਲਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਨਕਲੀ ਖੁਫ਼ੀਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਆਟੋਮੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਆਟੋਮੇਸ਼ਨ ਨੇ 69 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਘਾਟੇ ਦੇ ਨਾਲ ਆਈਟੀ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਲੱਖਾਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ. ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਕਟੌਤੀ ਅਤੇ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਈ-ਕਾਮਰਸ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ.

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਸੰਖਿਆ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਘਾਟਤਾ ਵੱਲ ਖੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਕਲਿਆਣ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਕਦਮੀਆਂ ਬੇਅਸਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਪਿਛਲੇ 69 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ.

ਜਨਸੰਖਿਆ ਵਾਧੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ. ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ, ਸੀਵਰੇਜ ਟ੍ਰੀਟਮੈਂਟ, ਅਫ਼ਕਵੀਂ ਬਾਰਸ਼, ਕੁਦਰਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਮੀ, ਜੰਗਲਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ, ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ, ਉੱਚਾ ਬਾਲ ਅਤੇ ਬਾਲ ਮੌਤ ਦਰ ਦੇ ਪੱਧਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰੀਬੀ ਕਾਰਣ ਭੁੱਖੇ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ.

ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਸੰਬੰਧੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਕਿ ਸਿਹਤ ਦੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਇਹ ਅਣਗਿਣਤ ਹਵਾ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਦੀ ਲਾਗ ਵੱਲ ਖੜਦੀ ਹੈ.

ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ ਅਤੇ ਚੀਨ ਵੀ ਓਵਰਪੋਪਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਮੁੰਤਕਿਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ. ਇਹ ਸਭ ਗਲੇਬਲ ਫੋਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਮਾਧਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ. ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਪਣ ਕੇਵਲ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਅਤੇ ਜਨਮ ਨਿਯੰਤਰਣ ਯੰਤਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਵਰਗੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਆਉ ਸਾਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਲਕੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਦਦ ਕਰੀਏ.

2. ਮੌਲਿਕਤਾ ਅਤੇ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਦੀ

ਕਮੀ ਮੌਲਿਕਤਾ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਕਮੀ: ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ 'ਜੁਗਾਦਿ' ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਆਦਤ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਛੱਕ ਰਹੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਚਨਾ ਦੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ 'ਜੁਗਾਦਿ' ਲਈ ਕਿਉਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਾਂ।

ਇੱਕ ਗਲੋਬਲ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਇੰਡੈਕਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਲਿਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਕਨੀਕਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਫੁੱਲ-ਟਾਈਮ ਖੋਜੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸਿਰਫ 2005 ਤੋਂ 2014 ਤਕ ਆਰ ਐਂਡ ਡੀ ਤੇ 0.82% ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦਿਮਾਗੀ ਹੁਨਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚਾ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਸਕੂਲ ਈ ਕਲਾਸਰੂਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ, ਭਾਰਤੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਮਤ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਰਵਾਇਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਵਿਕਸਿਤ 'ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਲੋੜ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵ ਬੈਂਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਰਕਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਨੁਪਾਤ ਕੇਵਲ ਨਵੀਨਤਾਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨੀਤੀ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੋਤ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਿਆਇਤਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ (ਆਰ ਐਂਡ ਡੀ) ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਰਾਇਆ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਰਚੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਉੱਚ ਅਰਥਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਮਾਲੋਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਰ.ਡੀ.ਡੀ. ਦੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਉਤਪਾਦ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੈ।" ਵਿਸ਼ਵ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ

ਭਾਰਤੀ ਆਈਟੀ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਅਤੇ ਇੰਫੋਸਿਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਸੰਸਥਾਪਕ, ਨਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ, ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਖਰੀ 60 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਲੋਚਨਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਈ.ਟੀ. ਉਦਯੋਗ ਦੇ ਘੇਰੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਘੇ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਾਰਾਇਣ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਨਵੀਨਤਾ ਸੂਚਕਾਂਕ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਨਰਮੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਾਤਾਵਰਣ ਹੈ।

ਏਸ਼ੀਆ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਰਥਵਿਵਸਥਾ 56 ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਰੈਂਕਿੰਗ ਵਿੱਚ 54 ਵੇਂ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਰੇਲੂ ਨੀਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲੋਬਲ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ. ਸੂਚਨਾ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਅਤੇ ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ (ਆਈ ਟੀ ਆਈ ਐੱਫ) ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (ਪੀਡੀਐਫ), ਇੱਕ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਨੀਤੀ ਬਿੰਕ ਟੈਕ, ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੀ 90% ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹਨ. ਆਈਟੀਆਈਐਫ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ.

"ਥਾਈਲੈਂਡ, ਚੀਨ, ਇੰਡੀਆ, ਅਰਜਨਟੀਨਾ ਅਤੇ ਰੂਸ ਫੀਲਡ ਨੀਤੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਗਲੋਬਲ ਐਨਵਾਇਰਮੈਂਟ ਸਿਸਟਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ. ਇਹ ਦੇਸ਼ ਬੌਧਿਕ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਾਤਾਵਰਣ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵਪਾਰਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਟਕਣਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, "ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ.

ਇਸ ਨੇ 14 ਕਾਰਕਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ ਜੋ ਘਰੇਲੂ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਅਸਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਹਾਇਕ ਟੈਕਸ ਸਿਸਟਮ ਅਤੇ ਖੋਜ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ (R & D) ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼. ਇਸ ਨੇ 13 ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸਥਾਨਕਕਰਨ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੌਧਿਕ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ - ਜਿਸ ਦਾ ਆਲਮੀ ਨਵੀਨਤਾ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ.

1. ਟੈਕਸਾਂ

ਭਾਰਤ ਦੇ ਉਦਾਰ R & D- ਸੰਬੰਧਿਤ ਟੈਕਸ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਹਿਯੋਗੀ R & D ਟੈਕਸ ਕ੍ਰੈਡਿਟ (ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ, ਕੌਮੀ ਲੈਬਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜ ਸਾਂਝਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ), ਅਤੇ ਖੋਜ ਲਈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਨਵੀਨਤਾਕਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੈ.

2. ਮਨੁੱਖੀ ਰਾਜਧਾਨੀ

: ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਅਤੇ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਖਰਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਅਤੇ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਸਿਰਫ \$ 1,248 (ਰੁਪਏ 84,978) ਵਿਕੇਟਿਆ, ਇੰਡੋਨੇਸ਼ੀਆ ਜਾਂ ਪੇਰੂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਖਰਚ ਕਰਦੀ ਹੈ.

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਰਤ ਸਿਖਰਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਹੈ. 25 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਅਰਜਨਟੀਨਾ, ਬ੍ਰਾਜ਼ੀਲ, ਪੋਲੈਂਡ ਅਤੇ ਕੀਨੀਆ ਵਰਗੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ 80 ਵੇਂ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸਿਖਰਲੇ 17 ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 17 ਹਨ. ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲਏ ਬਿਨਾਂ

ਫਿਰ ਵੀ, ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇੱਕ ਲੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 15 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਪੰਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਕੁੱਲ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਰੈਂਕਿੰਗ 'ਤੇ ਹੇਠਲੇ ਛੇ ਦੇਸ਼ਾਂ' ਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਕਾਦਮਿਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਹੜਾ ਪਿੱਛਲੇ ਵਿਦਿਅਕ ਖੋਜ-ਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ 1,000 ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ.

ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਵੱਡੇ ਜਨਸੰਖਿਅਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੱਚ ਦੀ ਛੱਤ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ, ਕਿਹੜਾ ਸਮਾਜਿਕ-ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?

ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਮਾਜਿਕ-ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲੀ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ:

ਏ. ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਪਾਰ ਬਨਾਮ ਉਦਮੀ

ਮੁਹਾਰਤ ਸਾਡੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪੱਖਪਾਤ ਨੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਉਦਮੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਦੇਹਵਾਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਬਾਦੀ, ਘੱਟ ਰਸਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪੱਧਰ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀਆਂ ਦੀ ਸੀਮਿਤ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਿ ਕਮੇਡਿਟੀ ਵਪਾਰ, ਰਿਪੇਅਰ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਰਿਟੇਲਿੰਗ 'ਬਿਜਨਸ' ਲਈ ਨੀਚਤਾ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਟੈਪਲ ਬਣ ਗਈ - ਘੱਟ ਨਿਵੇਸ਼, ਤੇਜ਼ ਨਕਦ ਵਹਾਅ, ਕੋਈ ਨਵੀਨਤਾ ਖਤਰੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਰਭਰਤਾ। ਇਹ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ 'ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਕਾਰੋਬਾਰ' ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਮੋਟਰ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਕਦ ਵਹਾਅ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਵਪਾਰ ਤੋਂ ਮੁਨਾਫੇ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜੋੜੇ ਨੇ ਘਰ ਜਾਂ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਬਾਅਦ ਦੇ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਘਰ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਵੀ।

ਪਰ, ਨਵੀਨਤਾਕਾਰੀ ਉਦਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਕਮਾਈ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਮੁੜ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਉੱਦਮੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ 'ਚੀ ਪੌਣੀ' (ਰਿਸ਼ਵਤ) ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਛੱਡ ਗਏ ਉਹ ਵਪਾਰ ਦੀ ਆੜ ਹੇਠ ਤਨਖਾਹ ਵਰਗੇ ਨਕਦੀ ਦੀ ਆਵਾਸੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਰੀਅਲ ਐਂਟਰਪ੍ਰੈਨਯੋਰਸ਼ਿਪ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅੱਜ, ਅਸੀਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮੁੱਲ ਦੀਆਂ ਚੇਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਬੀਪੀਓ ਅਤੇ ਸਾਫਟਵੇਅਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਬੀ. ਸੰਦੇਬਾਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਪੇਅਰ

ਭਾਰਤੀ ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਦੇ 'ਘੱਟ ਲਈ ਹੋਰ' ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ 'ਅਸਲੀ ਮੁੱਲ' ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਸੰਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪੂੰਜੀਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੰਗ-ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਨਵੀਨਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਇਨੋਵੇਸ਼ਨ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਾਰਕੀਟ ਉਸ ਅਪਗ੍ਰੈਡ ਕੀਤੇ Intel ਚਿੱਪ ਜਾਂ ਆਈਫੋਨ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੂਰੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਭਾਰਤ ਵਿਚਲੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ 'ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ' ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਵੀਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਂਟਰਪ੍ਰੈਨਯੋਰਸ਼ਿਪ ਪਿਰਾਮਿਡ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਵੱਡੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ, ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਮਐਸਐਮਐਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਲ ਮਾਡਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਮਾਰਕੀਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ - ਸੰਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ - ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਹਿਭਾਗੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘੱਟ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਸਪਲਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਵੀਨਤਾ ਤੇ ਘੱਟ ਲਾਗਤ ਨੂੰ

ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਸੁਧਰੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੇ ਸੁਹਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਰਮਾਣ ਖੇਤਰਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਰਤੀ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਸਪਲਾਈ ਚੇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ।

C. ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਜੋ ਖਤਰੇ ਦੇ ਖਰੀਦੇ

ਹਨ ਸਮਾਜਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਮਾੜੀ ਵਿੱਤੀ ਪਾੜਾ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਬੀਮਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਘਾਟ, ਜੋ ਮੌਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਿਰਭਰ ਹੈ, ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ। ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਬੇਸਿਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਲੜਾਈ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰਜੀਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਸਭਿਆਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੋਟੇ (ਅਤੇ ਅਸਫਲ) ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ" ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਪੇਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ!" ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਲਏ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ 'ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਖੇਡਣ' ਸਮਾਜ - ਰੁਟੀਨ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਥ, ਰੁਟੀਨ ਨੈਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਰੁਟੀਨ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲੈਣਾ ਇੱਕ ਮਨਾਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇਵਾਂ ਲਈ। ਇਹ ਸਕੂਲਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਡੀ. ਮਨੀ ਰਿਦੇਂਸ ਬਨਾਮ ਵਿੱਤੀ ਐਨਬਲਰਸ

ਐਸਐਮਈ ਉਧਾਰ ਮਾਡਲ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿੱਤ ਸੈਕਟਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿੰਟੇਜ, ਮੁਨਾਫੇ ਅਤੇ ਸਭਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਚ ਭਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਮਹੱਤਵ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੈਂਕਾਂ ਲਈ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਸੰਪਤੀ (ਆਈਪੀ) ਵਰਗੇ ਸੰਤੁਲਨ ਸੀਟ ਅਟੈਂਜਿਬਲਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਫਾਈਨਾਂਸੀਅਰਾਂ ਨੇ ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨਤਾ 'ਤੇ ਝੰਜੋੜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 'ਰੁਟੀਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ' ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਉਦਯੋਗ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਮਾਤੀ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਫੀਲਡ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ ਲਈ ਚੁਕਵੀਂ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਪੈਰਲਲ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਿਰਫ ਪੈਸਾ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ, ਤੁਸੀਂ "ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਓ" ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੂਤ ਨਿਵੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਵੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂੰਜੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਯੁਗ ਤਕ ਅਤੇ ਆਈ.ਟੀ. ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਸ਼ੁਰੂਆਤ। ਛੋਟੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਲਈ, ਸਥਿਤੀ ਵੱਖਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅੱਜ ਵੀ।

ਈ. ਪੂੰਜੀਵਾਦ ਬਨਾਮ ਲੋਕਤੰਤਰ

ਭਾਰਤੀ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 377 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਖੇਪ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਸ਼ਸੀ ਥਰੂਰ ਨੇ ਭਾਰਤ' ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਲੋਕਤੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਖੰਡ ਹੈ। ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾੜੀ ਨਵੀਨਤਾ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੇਸ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸੰਦਰਭ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਅਸੀਂ ਸਵਦੇਸ਼ੀ (ਸਵਦੇਸ਼ੀ) ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ (ਵਿਦੇਸ਼ੀ) ਕੰਪਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਆਯਾਤਗ੍ਰਾਹਾਂ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਿੰਗਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਪੂੰਜੀ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਪਰ ਐਫਡੀਆਈ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ।

ਵਾਟਰਕੋਲਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਅਕਸਰ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਨੂੰ ਸਫਾਈ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਹੁਲਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਕੂੜਾ, ਸੜਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿਚ ਸੁੱਟਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਨੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਪਰੰਤੂ

ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰੀਸ ਕਰਨ ਲਈ ਠੀਕ ਠਾਕ ਸਨ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਟੀਆ ਉਤਪਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ. ਬਾਹਰੋਂ ਬਿਹਤਰ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਨਮ-ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਦੀ ਸੀ. ਉਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਬੋਝ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ, ਪਰ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿੱਤ ਸੰਬੰਧੀ 'ਡਾਕਟਰਾਂ' ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਫਿਰ ਉਥੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਡਿਫਾਲਟਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਜਾਇਜ਼' ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੀ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਯੋਗ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ.

ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਸਟਮ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸੀ, ਐਮਐਸਐਮਈਜ਼ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਹੈ. ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਪਗ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਲੇਵੀ ਜਾਂ ਦਰਾਮਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਫਸਰ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਮੰਗ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਬਹੁਤ ਘੱਟ. ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵੈ-ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨਾਂ ਲੋਕਤੰਤਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਗ੍ਰਹਿਵਾਦ ਵਿਚ ਹੈ. ਜ਼ਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਜੇ ਸਾਰੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਐੱਮ ਐੱਸ ਐੱਮ ਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵਿਕਰੀ ਕਰ ਅਦਾਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਕੰਟਰੋਲ ਬੋਰਡ ਅਫਸਰ ਦੀ ਬਲੈਕਮੇਲਿੰਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਪਖੰਡ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅੱਧ-ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈ. ਇਹ ਇਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਐਕਸਟੈਨਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਨਵੀਨਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

3. ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਓਵਰਸਪੈਂਡਿੰਗ - ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ, ਯੂਰੋਪ ਅਤੇ ਰੂਸ ਫੜੇ ਗਏ

ਫਰਵਰੀ 2018 ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਨੇ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਇੱਕ ਮੀਲਪੱਥਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਆਪਣੇ ਸਾਲਾਨਾ ਬਜਟ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਰੱਖਿਆ ਖਰਚੇ, 62 ਬੀ.ਬੀ.ਨ. ਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਮਾਸਟਰ ਬਰਤਾਨੀਆ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਹੈ. ਸਿਰਫ ਅਮਰੀਕਾ, ਚੀਨ, ਸਾਊਦੀ ਅਰਬ ਅਤੇ ਰੂਸ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੇਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਦਹਾਕੇ ਤਕ ਭਾਰਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਆਯਾਤ ਹੈ. ਸਰਗਰਮ ਆਦਮੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਪੰਜ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ.

ਕੁਝ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਹਿਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਾਂ, ਨੇਵੀ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਦੇਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਅੰਦਰੂਨੀ ਫੌਜੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਲੱਭਤਾਂ ਨੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਆਜ਼ਾਦ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੀਨ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸੰਚਾਲਨ ਫੋਰਸਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰੀ ਕਮਾਂਡਾਂ ਵਿਚ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਇਆ, ਭਾਰਤ ਨੇ 17 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿੰਗਲ-ਸੇਵਾ ਸਥਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ.

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਸ਼ਾਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਨੈਕਰਸ਼ਾਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿਆਸੀ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਤਕਨੀਕੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸਾਬਕਾ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੀ ਗਿਲਾਵਟ ਵੀ, ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ.

ਭਾਰਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਤੇ ਅਰਬਾਂ ਡਾਲਰ ਖਰਚਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫੰਡਾਂ ਨੂੰ ਸਫਾਈ, ਸੀਵਰੇਜ ਅਤੇ ਵਾਟਰਵੇਟਰ ਟ੍ਰੀਟਮੈਂਟ ਪਲਾਂਟ, ਸਿੱਖਿਆ, ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟਾਂ, ਸੜਕਾਂ, ਆਬਾਦੀ, ਆਬਾਦੀ ਵਰਗੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜਾਂ ਤੋਂ ਫੰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ.

ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਹਥਿਆਰ ਨਿਰਮਾਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ "ਵਪਾਰ ਲਈ ਚੰਗੇ ਹਨ" ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕਾ, ਰੂਸ, ਬਰਤਾਨੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਯੂਰਪੀ ਦੇਸ਼ਾਂ

4. ਟੋਆਇਲਿਟਸ

ਇਸ ਗਰਮੀ ਦੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਫਿਲਮ ਟਾਇਲੈਟ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਤਲਾਕ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦਾ ਹੈ ਇਹ ਇਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅੱਧ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਆਖਿਰਕਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਸ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਕਮੋਡ ਲਈ ਕੇਵਲ ਇਕ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫਿਲਮ, "ਟਾਇਲਟ, ਏ ਲਵ ਸਟੋਰੀ", ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਜਨ ਸਿਹਤ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਟਾਇਲਟਸ ਇਕ ਵੱਡਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ: [ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਨ](#) ਦੇਸ਼ ਦੇ 1.3 ਅਰਬ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਟਾਇਲਟ-ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨਮੰਤਰੀ, ਨਰਿੰਦਰ ਮੋਦੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਕੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 100 ਮਿਲੀਅਨ ਨਵੇਂ ਪਖਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿਚ, ਨਵੇਂ ਲੈਟਰੀਨ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਟਾਇਲਟ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਉਛਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੰਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤਕਰੀਬਨ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ ਐਪ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਣਾ ਹੈ। "ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਂ," ਬਿਲਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, "ਆਪਣੇ ਫੋਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ!" ਇਹ ਹਾਸੇਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸੈਲ ਫੋਨ ਹਨ ਪਰ ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੀ ਕਮੀ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਿਲਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਮੁੱਦੇ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਯੂਨੀਸੈਫ ਅਨੁਸਾਰ 564 ਮਿਲੀਅਨ ਭਾਰਤੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ, ਤਲਾਅ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਹਾਈਵੇ ਦੇ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਬੀਚ 'ਤੇ।

ਪੇਂਡੂ ਔਰਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਟਾਂਟਸ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਛੋਟੇ ਝੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਮਹਿਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਗਮਤੀ ਸਾਂਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇਕ ਅਸਲੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਮੀ ਰਹਿਤ ਮਹਿਲਾਵਾਂ, ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"

ਕੀ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ 1.2 ਅਰਬ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧਿਆਂ ਕੋਲ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਾਇਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਚ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇੰਡੀਆ ਹਯੂਮਨ ਡਿਵੈਲਪਮੈਂਟ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਦੇ-ਤਿਹਾਈ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਪਖਾਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਓਪਨ ਸੁਲ੍ਹਾ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਡੀ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਫਾਈ ਮੁਖੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਗਿਣਤੀ ਘਟਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਕੀ ਟੋਇਲਟ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਓਪਨ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਤਰਜੀਹ ਅਜਿਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਕ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਦਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘੱਟ ਜਾਤੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਫਾਈਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਫਾਈਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਘਟ ਰਹੀ ਪਰ ਨਿਰੰਤਰ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ?

ਭਾਰਤ ਦੀ ਸਥਾਈ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਰਵੱਈਆਂ ਵਿਚ ਜੜਦੀ ਹੈ. ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਕਠਨਾਈ ਵਿੱਚ ਬੇਚੰਗੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ. ਹਾਂ, ਸੂਬਾ ਸਫਾਈ ਸਹੂਲਤ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਉੱਜਵਲ ਉਪਨਗਰ, ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ, ਉਪਰ ਵੱਲ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ, ਅਮੀਰੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤੇ ਬਾਹਰ ਭੇਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੈਕਰਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ. ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਡੋਮੀਨੀਅਮ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ. ਇਹ ਉਹੀ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਸਾਰੀ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ.

ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਘਾਟ ਟੂਰਿਜ਼ਮ 'ਤੇ ਵੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੈਲਾਨੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਪਖਾਨੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂ ਟਾਇਲਟ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾੜੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਟਾਇਲੈਟ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਟਾਇਲਟਸ ਦੀ ਉਸਾਰੀ, ਸਫਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਫਾਈ ਦੀ ਸਫਾਈ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਦੇਸ਼ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਟਾਇਲਟ ਅਤੇ ਸੀਵਰੇਜ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ.

ਇਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਅਣਦੇਖੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ, ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਯਾਤਰੀ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਟਾਇਲਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇਕ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਫ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰੀ ਸੁਵਿਧਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਲੱਡਡਰ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋਟਲ

*** ਜਦੋਂ ਇਕ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਉਸਾਰੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਫਾਈ, ਸਫਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਟਾਇਲਟ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਵਾਸਤੂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ) ਸੁੱਟੇ ਨਹੀਂ.

5. ਸੀਵੇਜ

ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸੀਵੇਜ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਬਾਰੇ "ਸ਼ਹਿਰੀ ਸ਼ਿਟ", ਡਾਊਨ ਏਨ ਧਰਤੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੀ ਨਵੀਨਤਮ ਕਵਰ ਸਟੋਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤ ਵਿਚਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ 1.7 ਮਿਲੀਅਨ ਟਨ ਝੱਜਰ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਸੇਂਟਰ ਫਾਰ ਸਾਇੰਸ ਐਂਡ ਇੰਨਵਾਇਰਨਮੈਂਟ (ਸੀਐਸਈ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਨਿਊਜ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੂੜਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੂੜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅੰਕੜੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ 78% ਸੀਵੇਜ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਝੀਲਾਂ ਵਿਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਖੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਹਾਫ ਆਫ ਹੋਮਸ ਕੋਲ ਫੋਨ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਖਾਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ" ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਿਹਨਤਕਸ਼ ਯਤਨਾਂ ਅਤੇ 48 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਭਾਰਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਖਾਨਿਆਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣ ਦੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਫੀ ਪਖਾਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਫਾਈ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨਗੇ. ਪੀੜਾਂ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ, ਜਦਕਿ ਪਖਾਨੇ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੱਲ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵੇਜ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਕਸਰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਮੁੱਦਾ ਹੈ. ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ, 93 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀਵੇਜ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤਲਾਬਾਂ, ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ.

1). ਇਲਾਜ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੀਵੇਜ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦਸਤ ਸਮੇਤ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਜੋ ਹਰ ਸਾਲ 350,000 ਭਾਰਤੀ ਬੱਚੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ

). ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਗੰਦਗੀ, ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਗੜਣਾ. ਸ਼ਹਿਰੀ ਗਰੀਬ ਅਕਸਰ ਗੰਦੇ ਡਰੇਨਾਂ ਅਤੇ ਨਹਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੱਛਰ ਅਤੇ ਕੀਟਾਣੂਆਂ ਦੀ ਨਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸੀਵੇਜ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅੰਡਰਗ੍ਰਾਊਂਡ ਪਾਈਪਾਂ, ਪੰਪਿੰਗ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ, ਅਤੇ ਟ੍ਰੀਟਮੈਂਟ ਪਲਾਂਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਲਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮਹਿੰਗੇ ਹਨ, ਬੇਰੇਕ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕੁਸ਼ਲ ਓਪਰੇਟਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਰੱਖ ਰਖਾਵ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੈਂਟਰਲ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਕੰਟਰੋਲ ਬੋਰਡ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ

3). ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕਸਬੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ. ਇਹ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਰਤਮਾਨ ਤਕਨੀਕ- ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ-ਇਹ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਹੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਿੰਜਰੇ ਸਲੂਜ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਸੈਪਟਿਕ ਟੈਂਕਾਂ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀਆਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਭੁੱਛੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਗੰਦਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ. ਵਰਤਮਾਨ ਪਾਈਪਡ ਸੀਵੇਜ ਸਿਸਟਮ ਸੀਵੇਜ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲਿਜਾਣਾ ਹੈ. ਉਹ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੰਪ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

6. ਜਲਮਾਰਗਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੱਧਦੀ ਆਬਾਦੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਦੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਕਢਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਦੁਆਰਾ ਗੜਬੜ ਹਨ. ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜਲ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਇਕ ਵੱਡਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਮੁੱਦਾ ਹੈ. ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸੀਵਰੇਜ ਹੈ. ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਅਤੇ ਅਣ-ਨਿਯਮਿਤ ਛੋਟੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਉਦਯੋਗ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ. ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਦੀਆਂ, ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸਤਹ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਹਨ.

ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਨਾਲ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪਲਾਂਟ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਸੀਵਰੇਜ ਟ੍ਰੀਟਮੈਂਟ ਪਲਾਂਟ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਖੇਰੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਵਾਸ਼ਪਾਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ. ਅਣਚਾਹੀਆਂ ਰਹਿੰਦ ਖੁੰਹਦ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤ੍ਹਾ ਅਤੇ ਭੂਮੀਗਤ ਪਾਣੀ ਛੱਡਦੇ ਹਨ.

ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਹੱਥ ਵਿਚ, ਕਾਰਕੁੰਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਮੁਸੀ ਰਿਵਰ ਨੇੜੇ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ 2015 ਵਿਚ ਇਕ ਨਿਆਇਕ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਗ੍ਰੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਗਏ. ਚੇਨਈ ਵਿਚ, ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ, ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੇ ਕੁਆਮ ਦਰਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਨਾਲ ਗਾਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਵੱਡੀ ਨਹਿਰ ਦੀ ਸਹੀ ਦਵਾਈ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ. ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਕੁੰਨ ਗੰਗਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਹਾਇਕ ਨ ਯਮੁਨਾ ਦੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਿਆ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਦਰਿਆ ਅਤੇ ਸੜਕ ਸਮੇਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਪਛਾਤੀ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਗੰਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਾਤਾਵਰਣਿਕਾਂ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੰਦੀ ਨਦੀ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੈ.

ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰੀ ਵਿਸਫੋਟ ਦੇ ਝਟਕੇ ਝੱਲੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਪਿਛਲੇ 40 ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਦੁਗਣੀ ਹੋ ਕੇ 1.35 ਅਰਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ. ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀਵਰੇਜ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਤ ਪਾਣੀ ਦੇ ਡੰਪਿੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ.

ਇਸ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਲਾਗਤ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ. ਇਕ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਯਮੁਨਾ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਟਾਈਫਾਈਡ, ਹੈਪੇਟਾਈਟਸ ਅਤੇ ਦਸਤ ਦੇ ਵਧ ਰਹੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਯਮੁਨਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜੇ, ਨਾਲ ਹੀ ਚੇਨਈ ਦੇ ਕੇਊਮ ਅਤੇ ਮੁੰਬਈ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਉਲਹਾਸ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਧ ਜ਼ੋਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੱਛੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਲਈ ਆਕਸੀਜਨ ਦੇ ਪੱਧਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ.

7. ਮੈਨਸੂਨ ਬਾਰਸ਼ - ਡਰੇਨੇਜ ਮੁੱਦਾ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਡੈਮਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਘਾਟ

ਮੈਨਸੂਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤੀ ਅਧਾਰਿਤ 2 ਬਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅੱਧਾ ਖੇਤੀ ਭੂਮੀ ਬਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ. ਜੂਨ-ਸਤੰਬਰ ਵਿਚ ਮੈਨਸੂਨ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਲਗਪਗ 70% ਵਰਿ • ਆਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ਨ 26.3 ਮਿਲੀਅਨ ਕਿਸਾਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਅਹਿਮ ਬਣਦਾ ਹੈ.

ਕਰੀਬ 800 ਮਿਲੀਅਨ ਲੋਕ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹਨ, ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੁੱਲ ਘਰੇਲੂ ਉਤਪਾਦ (ਜੀ.ਡੀ.ਪੀ.) ਦੇ 15% ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਅਸਫਲ ਮਾਨਸੂਨ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਤਿੱਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਮੈਨਸੂਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜੀਡੀਪੀ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਅਸਰ ਹੈ. ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਹਰ ਜਾਂ ਗਰਮੀ ਦੀ ਰੁੱਤ ਬੀਜਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਚੌਲ, ਗੰਨਾ, ਦਾਲਾਂ ਅਤੇ ਤਿਲਸੇ ਦੀ ਫਸਲ ਜੂਨ ਵਿਚ ਮੈਨਸੂਨ ਦੇ ਬਾਰਸ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

ਗਰਮੀ ਦੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਨਾਜ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਦੇਰੀ ਜਾਂ ਮਾੜੀ ਮੈਨਸੂਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਭੋਜਨ ਦੀ ਮਹਿੰਗਾਈ ਵਿੱਚ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਮੀਟਰਿਕ ਜੋ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਇੱਕ ਘਾਟੇ ਮਾਨਸੂਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸੇਕੇ ਵਰਗੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੇਂਡੂ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਮਦਨ, ਖਪਤ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਮਾੜੀ ਮੈਨਸੂਨ ਨਾ ਸਿਰਫ ਫਾਸਟ-ਮੂਵਿੰਗ ਉਪਭੋਗਤਾ ਸਾਮਾਨ, ਦੇਪਰੀਆ ਵਾਹਨਾਂ, ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮੰਗ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਭੋਜਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਬਰਾਮਦ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਜ਼ਾ ਮੁਆਫੀ ਵਰਗੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਵਿੱਤ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਕ ਆਮ ਮੈਨਸੂਨ ਚੰਗੇ ਵਾਢੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਪੇਂਡੂ ਆਮਦਨ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਪਤਕਾਰੀ ਵਸਤਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਹਾਈਡ੍ਰੋ ਪਾਵਰ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ.

ਮੈਨਸੂਨ ਦੇ ਬਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭਾਰਤ, ਮਾਹਿਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਣੀ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਯਤਨ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ. ਮੈਨਸੂਨ ਦੇ ਬਾਰਸ਼ਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਣੀ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਛੋਟੇ ਝੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਡੈਮਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਛੋਟੀ ਸੇਕੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੂਫਾਨ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਸਮ ਸੰਬੰਧੀ ਉਪਾਅ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ.

ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੈ - ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ 6 ਕਰੋੜ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ - ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਭੋਜਨ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ. ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ, ਬੇਹੱਦ ਮਾਨਸੂਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੋਂ ਇਕ ਵੱਡੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਹੈ.

8. ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਸਮੇਤ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ, ਰਾਜ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਠੱਪ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਟਰਾਂਸਪੇਰੈਂਸੀ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 50% ਭਾਰਤੀ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਵਰਤਣ ਦਾ ਹੱਥ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ।

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਇੰਟਾਈਟਲਮੈਂਟ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਟਰੱਕਿੰਗ ਇੰਡਸਟਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਲਈ ਸਲਾਨਾ ਰਿਸ਼ਵਤ ਵਿੱਚ ਅਰਬਾਂ ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਟਰਸਟੇਟ ਹਾਈਵੇਜ਼ ਤੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਨੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਸਵਿਸ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਛਾਪਿਆ ਹੈ। ਸਵਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 2015-2016 ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ।

ਭਾਰਤੀ ਮੀਡੀਆ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸਿਆਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਤੇ ਚਿੱਕੜ ਉਛਾਲਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ - ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ, ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਿਆਸਤਦਾਨ, ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਡਿਵੈਲਪਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਗ਼ੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ, ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੇਚਦੇ ਹਨ।

ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਟਰੈਕਟ - ਸਰਕਾਰੀ ਫੰਡਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕਾਰਨ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਰਲਡ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅੰਡਰ-ਅਦਾਇਗੀ ਦੁਆਰਾ ਘਿਰ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ 40% ਅਨਾਜ ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਟੀਚਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ / ਦੁਹਰਾਉਣ, ਦਾਖਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਅਤੇ ਡਾਇਗਨੋਸਟਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ - ਰਿਸ਼ਵਤ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਵਿਆਪਕ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

9. ਰੱਦੀ ਅਤੇ ਸਫਾਈ

'ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੀ ਉਪ ਮਹਾਦੀਪ' - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀ ਉਪ-ਮਹਾਦੀਪ ਦਾ ਅਕਸਰ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਵੇਸਟ ਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਗਰੀਬ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢਾਂ ਵਿਚ, ਗਲੀਆਂ, ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਵਰਗ ਵਿਚ, ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬਕਸੇ ਅਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਦਾਰ ਪੈਕੇਜਿੰਗ ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਕਟਾਈ, ਪੁਰਾਣੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਗੱਤੇ ਦੇ ਬਕਸੇ ਹਨ।

ਪਰ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਥਾਨਕ ਸੜਕਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ 'ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਲੋਕਤੰਤਰ' ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਖਾਣ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਕੂਕੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ, ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ, ਇਕ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਮਿਸ਼ਰਣਾਂ, ਚਿਊਇੰਗ ਗਮ ਅਤੇ ਚਿਪਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕੈਨੋਪੀਪੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰਿਆਲੀ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ। - ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, 'ਸਜਾਵਟ' ਵਾਲੇ ਸੜਕ ਡਿਊਡ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਕੰਢਿਆਂ

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਲਈ-ਕਹਿੰਦੇ ਚੰਗੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕੂੜੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਵਾਇਤੀ ਜਾਤੀ ਦੇ ਕਿੱਤਿਆਂ, ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਰਾਗ-ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਲੀਨਰ ਦੇ ਨੁਮਾਇਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੂੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜ ਆਮਦਨ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਮਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੂੜੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਕੂੜੇ ਕਰਕਟ, ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਧਾਗਿਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਤ, ਕੱਚ ਅਤੇ ਰਿੰਗ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਜੋ ਧੋਤੇ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੁੜ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਮੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਕੂੜਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਅਕਸਰ ਗਰੀਬ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਾਲ ਲਈ ਗਰਮ ਦੱਖਣੀ ਸੂਰਜ' ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇਕ ਸਮਾਨ ਭੂਰੇ-ਭੂਰੇ ਸੁਆਹ ਵਿਚ ਸੰਘਣਾ।

ਰਹਿੰਦ-ਦਿੱਲੀ,ਦੇ

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀਹਮਲੇ,ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,' ਹਮਲਾਵਰ ਰਹਿੰਦ- . ' ਸਫਾਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਕੂਟਨੀਤੀ ਕੂਟਨੀਤਕ ਚੌਥਾਈ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੂਰ-ਸੁਥਰੀ ਵਸਤੂ ਸਵਾਰ ਪੈਕਟਾਂ ਅਤੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਦਿਸਣ ਵਾਲੇ ਰਿੰਜਾਂ ਦੇ ਪਿਰਾਮਿਡਾਂ ਦਾ ਪਿਰਾਮਿਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਦੂਤਾਵਾਸ ਵਾਲੇ ਵਿਲਾਜ਼ ਹਨ। ਰਾਗ ਸੁੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਤੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਵਸ ਗਈ ਸੀ- ਲੰਘੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਕੂਟਨੀਤਕ ਚੌਥਾਈ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਲੰਘ ਗਏ ਸਨ। ਸਿਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ 'ਗੈਰ-ਕੂਟਨੀਤੀ' ਗੁਆਢੀਆਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ 'ਕਰਕਟ ਦੀ ਤਿਮਾਹੀ' ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੇ ਅੜੀਅਲ ਰੂਪ ਤੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ

ਅੰਕੜੇ ਡਰਾਉਣਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਸ਼ਹਿਰ ਡੰਪ ਰੋਜ਼ਾਨਾ 10,000 ਟਨ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 2,300 ਟਰੱਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੂੜੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 2025 ਤੱਕ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 4,700 ਟ੍ਰੈਕਲੋਡਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਲੇਖਕ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੜਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਈ ਯੂਰਪੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ) ਅਤੇ ਗਰਮ ਭਾਰਤੀ ਸੂਰਜ ਫਿਰ ਯੂੜ ਵਿੱਚ ਸੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ, ਆਧੁਨਿਕ ਪਲਾਸਟਿਕ, ਪੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਗੱਤੇ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ, ਇਹ 'ਕੂੜਾ ਨਿਪਟਾਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ' ਹੁਣ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ

ਪਰੰਪਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੂੜੇ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਖੜਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਸਿਓਂ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਵੇਸਟ ਅਕਸਰ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਦਿੱਲੀ ਯਮੁਨਾ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਵੀ ਆਉਣਾ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਤਜਰਬਾ ਹੈ- 'ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ' ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਗੱਟਰ ਵਾਂਗ ਗੰਧ ਹੈ। ਬੈਕਟੀਰੀਆ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਸਮੱਸਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਮੀਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਕੂੜੇ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਕੂੜਾ ਦੇ ਕਢਾਂ ਜਾਂ ਕੂੜਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਰੱਖ ਸਕਣ। ਅਮੀਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੇ ਬੈਕਸਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਕੂੜਾ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੈਕਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮੱਸਿਆ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੀ ਆਦਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਹਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਘਰ ਦੇ ਕੂੜੇ-ਕਰਕਟ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਕੇਂਦਰੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਕੂੜਾ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲਗਭਗ 25% ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਲੈਂਡਫਿਲ ਨੂੰ ਪੈਕੇਜਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਜ਼ਿਲਿਆਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਖੱਟੀ ਜਾਂ ਵਰਜਿਆ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਲੈਂਡਫਿਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਕੂੜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਲੈਂਡਫਿਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੰਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਲੈਂਡਫਿਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

ਸਮੱਸਿਆ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਲਈ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੰਬਈ ਵਿੱਚ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਕੂੜੇ ਦੇ ਪਹਾੜ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਂਡੇ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸੰਜੇ ਗਾਂਧੀ ਰਿਜ਼ਰਵ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਤਿਕੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਭਿਖਾਰੀ ਬਿੱਲੀਆਂ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖਤਰਾ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 'ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਰਾਜਧਾਨੀ' ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਦੇ ਬੇਕਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ।

'ਨਵੀਂ ਤਕਨਾਲੋਜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ,' ਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਬੰਗਲੋਰ ਸ਼ਹਿਰ (ਕਈ ਵਾਰ ਭਾਰਤੀ ਸਿਲਿਕਨ ਵੈਲੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਇਸਦੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਸਾਫਟਵੇਅਰ, ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ ਅਤੇ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੇ ਨਾਲ, 3,000-4,000 ਟਨ ਬਰਤਨ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਖੁੰਹਦੇ ਲਈ ਥਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਲਾਕਾਰ ਨਿਕੋਲਸ ਰੋਰਿਚ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਸਵੇਤੋਸਲਾਵ ਰੋਰਿਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਟਟਗਾਨੀ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਖੇਤਰ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਇਲਾਕੇ, ਦੇਵਿਕਾ ਰਾਣੀ ਸਵੇਤੋਸਲਾਵ ਰੋਰਿਚ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਨੇ ਲੈਂਡਫਿਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ 450 ਏਕੜ ਦੇ ਮੈਹਰ ਪਾਰਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰੂਸੀ ਦੂਤਘਰ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਜਨਤਾ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਸਦਕਾ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਇਸ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮਾਹਿਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਲੇਕਟੰਤਰ' ਦੇ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸੰਤਾਪ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਰੋਜ਼ 200 ਤੋਂ 600 ਗ੍ਰਾਮ ਕੂਚ ਦੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਹਿੰਦੇ-ਖੁੰਹਦੇ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਭਰਪੂਰ ਲੈਂਡਫਿਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅੰਡੇ ਗਲੀਲਾਂ, ਸ਼ਹਿਰੀ ਬੈਕਸਟੇਟਸ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਊਨਿਸਪੈਲਿਟੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬਿਖਰੇ ਸਾਰੇ ਕੂੜੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁਵਿਧਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਗਿਆਨੀ ਇੱਕ SOS ਸਿਗਨਲ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਫਾਈ ਅਤੇ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਸਬੰਧੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ. ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ 'ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਕੂੜਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਬੋਰਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਤਾਰੇ

"ਇਹ ਕੋਈ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ 100,000 ਟਨ ਠੋਸ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਸਰਕਾਰ 500 ਤੋਂ 1,500 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਟਨ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਖਰਚਦੀ ਹੈ: ਇਸ ਰਕਮ ਦਾ 60-70 ਫੀਸਦੀ ਕੂੜਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਖਰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਕਰੀਬਨ 30 ਫੀਸਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਖਰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੀਸਦੀ ਰੀਸਾਈਕਲਿੰਗ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. , ਬ੍ਰਿਕਸ ਬਿਜ਼ਨਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨਾਲ ਇਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਮਾਸਕੋ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸੈਂਟਰ ਫਾਰ ਇੰਡਾਏਜਿਕ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਦੇ ਮਾਹਰ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੂੜੇ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦਫਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈਂਡਫਿਲ ਸਾਈਟਾਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਾਰਬੇਜ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਸਾਫ ਸਫੀਆਂ ਵੱਲ ਰਵਾਇਤੀ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ.

10. ਪਲਾਸਟਿਕ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ

ਸਾਡੀ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬੱਸਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਫੋਨ ਅਤੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਡੀ ਮੋਜ਼ਾਂ, ਸਾਡੇ ਮੋਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਰਸੋਈਆਂ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪਲਾਸਟਿਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ

ਅਸੀਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਬੈਗ ਅਤੇ ਪੈਕੇਜਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਪੈਕਿੰਗ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਨਾਲ ਸਚੇਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਾਂ। 8.3 ਬਿਲੀਅਨ ਟਨ ਦੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਹੋਇਆ, 6.3 ਬਿਲੀਅਨ ਟਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਸਾਲ, 13 ਮਿਲੀਅਨ ਟਨ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਕੂੜੇ ਮਹਾਂਸਾਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਲਾਸਟਿਕ ਕੰਪੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਵਾਤਾਵਰਣ ਮੰਤਰੀ ਹਰਸ਼ ਵਰਧਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਇੱਕ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਬੋਤਲ 450-1000 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।"

ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਧਾ ਸਿੰਗਲ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਡਿਸਪੋਜੇਬਲ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਕਰੀਬਨ 50% ਪਲਾਸਟਿਕ ਇਕੱਲੇ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲੇ ਉਤਪਾਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਤਲਾਂ, ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ, ਪੈਕਿੰਗ, ਤੂੜੀ, ਜੜ੍ਹਾਂ, ਚੌਮਚ ਅਤੇ ਕਾਂਟੇ ਆਦਿ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ 10 ਮਿਲੀਅਨ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਸਾਲ ਅਸੀਂ 5 ਟ੍ਰਿਲੀਅਨ ਡਿਸਪੋਜੇਬਲ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਥੈਲੀਆਂ ਤੱਕ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਕੁਲ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ 80% ਖਪਤ ਕੂੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅੰਕੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ 25, 940 ਟਨ ਪਲਾਸਟਿਕ ਕੱਚਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 40% ਕੂੜੇ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤ ਪਲਾਸਟਿਕ ਪੈਕੇਜਿੰਗ ਦੇ ਰੀਸਾਇਕਲਿੰਗ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਠੋਸ ਯਤਨ ਵੀ ਹਨ। ਪਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਗ, ਕੈਂਡੀ ਆਵਰਣਾਂ, ਤੰਬਾਕੂ ਅਤੇ ਪੈਨ ਮਸਾਲਾ ਪਾਕ, ਸਾਬਣ ਰੇਪਰ ਅਤੇ ਸ਼ੈਪੂ ਪਾੱਕਟਸ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਲਾਸਟਿਕ ਆਈਟਮ ਫਿਰ ਲੈਂਡਫਿੱਲ, ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕੂੜਾ ਡੰਪ, ਜਾਂ ਸੜਕ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਦੇ ਹਨ।

ਅਖੀਰ, ਇਹ ਸਿੰਗਲ ਵਰਤੋਂ ਵਾਲੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਖੋਖਲੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਾਡੀ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਸਾਲ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ, ਪਟਨਾ ਦੇ ਬਿਹਾਰ ਦੇ ਵੈਟਰਨਰੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਆਏ ਫੇਲੇ ਅਤੇ ਸੰਕ੍ਰਮਿਤ ਛੇ-ਸਾਲਾ ਗਊ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੈਟਰਨਰੀਅਨਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਪੇਟ ਤੋਂ 80 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਪਲਾਸਟਿਕ ਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਪੋਲੀਥੀਨ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਕ ਸਿੰਗਲ ਤੋਂ 80 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਗੈਸ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਪੋਲੀਥੀਨ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਪੇਟ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਕ ਜਾਨਵਰ ਦੇ 80 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ।

11. ਕੋਮੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਘੱਟ ਉਤਪਾਦਕਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ

ਭਾਰਤ, ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੰਨ ਸੁਵੰਨੇ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰ ਸਮਾਜ ਵਜੋਂ, ਕਈ ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਰਿਕਾਰਡ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ (ਹਰ ਸਾਲ 20 ਤੋਂ ਵੱਧ), ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਹਰੇਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨਕ ਛੁੱਟੀਆਂ (ਛੁੱਟੀਆਂ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰੀ ਹਨ।

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਕਾਰਨ ਆਰਥਿਕਤਾ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਛੁੱਟੀ 'ਵਾਜਬ ਸੀਮਾ' ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਉਤਪਾਦਕਤਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਛੁੱਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪੂੰਜੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਆਲਮੀ ਰੁਝਾਨ ਨਾਲ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਇਹ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਰਿਮੋਟਲੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਊਟਸੋਰਸਿੰਗ ਆਈ.ਟੀ. ਜਾਂ ਬਿਜਨਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਰਿਮੋਟ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਬਿਜਨਸ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਲਈ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

SLAs (ਸੇਵਾ ਪੱਧਰ ਸਮਝੌਤੇ) ਸਾਲ ਦੇ-ਗੇੜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਉਪਲੱਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹਨ। ਢੁਕਵੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਸ਼ਨੀਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਆਧੁਨਿਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਫਤਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੰਮਕਾਜੀ ਛੁੱਟੀ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੀ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਕਿ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਕੈਲੰਡਰ ਦਾ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕੈਲੰਡਰਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋ, ਹਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਭੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅੰਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਥਕਾਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਕੀ ਹਨ

ਰਿਐਕਟਰ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਜਿਹੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਲਈ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਨਾਂਹਪੱਖੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖਰਚ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ। ਦੁਸਰੇਰਾ, ਈਦ, ਦੀਵਾਲੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤਿਉਹਾਰ ਹਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਬਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨੇ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ, ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਟਰਟਾਈਨਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ

ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਿਨ ਦੌਰਾਨ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਵਿਸ਼ਵ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਮ ਹਨ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਈ ਪੱਖਾਂ, ਕੰਮ ਦੇ ਸਥਾਨ, ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਸਮੇਤ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਪ੍ਰਥਾ ਹਨ.

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਪਰ ਮਾਈਕਰੋ-ਕੈਮੀਨਿਕ ਪੱਧਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਈਕ੍ਰੋਨੋਮੇਨਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਨ. ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਜੀਡੀਪੀ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਧਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਪਾਰ ਲਈ ਸਥਾਈ ਵਾਤਾਵਰਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਦਿਨ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਮਿਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.

12. ਭਾਰਤੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਸੰਕਟ

ਸੀਬੀਐਸਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਬਾਹਰ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਢੇਲ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਕੰਮ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਮੇਲਣ ਕਾਰਨ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਕਸਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਖਰਲੇ 100 ਸੂਤਰਾਂ ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੈਂਕਿੰਗ ਬੇਮਿਸਾਲ ਵਤੀਰੇ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਕਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੈਕਟਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਤ-ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਪਹੁੰਚ ਵਿਚ ਹੈ। ਖੋਜ ਸਾਡੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਡੀ ਪਹੁੰਚ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਭਰਪੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਕੇਂਦਰਤ ਸੀ ਕਿ ਸਕੂਲੀ ਕਿੰਨੇ ਸਕੂਲੇ ਗਏ।

ਕੌਮੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇਕ ਬੁਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੂੰ ਬਾਲ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 2009 ਵਿੱਚ ਆਰ.ਟੀ.ਈ. ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਅੱਜ 260 ਮਿਲੀਅਨ ਬੱਚੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਕੂਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਦਸ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਕਰੀਬ 1.5 ਮਿਲੀਅਨ ਸਕੂਲ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦਾ ਮੁੱਲ ਮੌਜੂਦਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 100 ਅਰਬ ਡਾਲਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 2020 ਤੱਕ ਦੁਗਣਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।

ਪਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਜੇ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਗੁਣਵੱਤਾ ਸਬੰਧੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਭਾਰਤੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਸੱਤ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸਿਰਫ ਨੈਕਰੀਯੋਗ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨੌਜਵਾਨ ਜਨਸੰਖਿਆ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਜਨਸੰਖਿਅਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਡੀਐਨਏ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ, ਨਵੀਂ ਪਹਿਲਕਦਮੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਸਮੇਤ, ਕਈ ਪਹਿਲਕਦਮੀਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ, ਜੇ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਜਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਏਜੰਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਲ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਹੈ।

ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣਾ, ਸਮੱਸਿਆ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਸੁਤਰਮੁਰਗ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਵੈ-ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਦੌੜ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਅਰਥਚਾਰੇ ਦੀਆਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਜਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਤੋਂ ਉਲਟ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਬਹੁਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਹਨ ਬਲਕਿ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਵੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅਧਿਆਪਕ ਉਪਲਬਧ ਹਨ, ਬਹੁਮਤ ਓਵਰ-ਫੈਲਾ ਅਤੇ ਘੱਟ-ਯੋਗ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਇੱਕ ਵਿਘਨ ਸਿਸਟਮ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰੇਗਾ. ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਦਿਅਕ ਅਦਾਰੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਪਰ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਧਮਕੀ ਹੈ.

ਸਾਨੂੰ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਮਕਸਦ ਕੀ ਹੈ? ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਕੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ. ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ: ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਹੈ.

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਸਾਡੀ ਸ਼ਿਕਸ਼ਾ ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਤੀ ਪਹੁੰਚ ਅਧਿਆਪਕ, ਗੁਰੂ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਯ ਜਾਂ ਚੇਲਾ ਵਿਚਾਲੇ ਸਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਡੂੰਘੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜੋ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ.

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਠੀਕ ਹੈ! ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਧਿਆਪਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਰਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀਪਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਪੁਲਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਰਗੇ ਕਲਾਸਰੂਮ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ

ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਵਿੱਚ, ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਾਰਜਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ. ਸਾਡੀ ਵਿਦਿਅਕ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੀ ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ.

ਬਸ ਪਾਉ, ਅਧਿਆਪਕ ਸਿਰਫ ਪੈਨਸਿਲ ਨੂੰ ਤਿੱਖੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਤੀਭਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਧਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ. ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ. ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਸਿਰਫ ਸੁਵਿਧਾਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ

ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਰੁਕਾਵਟੀ ਸ਼ਿਫਟ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ. ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਣ ਦੀ ਖ਼ੁਦਮੁਖ਼ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ. ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਚਨਾਤਮਕਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ.

ਵਿਸ਼ਵ-ਪੱਧਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਕੀਟ ਹੈ. ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਨੇਵੀਗੇਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣਾ ਵਧੀਆ ਹੈ. ਜੇਕਰ ਭਾਰਤ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਦਲਣਾ ਪਵੇਗਾ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐੱਚ. ਜੀ. ਵੇਲਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਲਾਇਆ: "ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੰਡ ਹੈ." ਸਾਡੀ ਪਸੰਦ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ

13. ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ

ਭਾਰਤ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਜੋਂ ਉੱਭਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚ ਉੱਚ ਵਿਕਾਸ ਦਰ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕੇਂਦਰਾਂ ਨੇ ਅਮੀਰਤਾ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਿਖਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ. ਫਿਰ ਵੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਯੂਨੀਫਾਰਮ ਵਿਕਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੇਂਡੂ ਪਿਛਾਹ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰੀ ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ. ਸਾਡੇ 70 ਫੀਸਦੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, 80 ਫੀਸਦੀ ਸਾਡੇ ਗਰੀਬ ਵੀ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ. ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਦੇ-ਤਿਹਾਈ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ. ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ.

ਭਾਰਤੀ ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਚੌਥਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਪਰ ਵਿਕਾਸ ਦਰ ਇਕਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਰਮਾਣ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਵਿਕਾਸ, ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ.

ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਦੇਸ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ. ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੀ ਵਿਕਾਸ ਦਰ ਘਟ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਸਲਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਣੇ ਬੀਜਿਆ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸਿੰਚਾਈ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ. ਆਰਥਿਕ ਸਰਵੇਖਣ 2006-2007 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਘੱਟ ਉਪਜ ਇਕ ਨਿਯਮਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ.

ਪੇਂਡੂ ਭਾਰਤ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਹੈ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾ. ਐਮ.ਐਸ. ਸਵਾਮੀਨਾਥਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸੰਕਟ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਪੇਂਡੂ ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ... ਬੇਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਜੋ ਸੰਪੱਤੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਘੱਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ. ਬਹੁਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ. ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ. ਪੱਖਪਾਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ ... "

ਅੱਜ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਚਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸਾਨੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਨਪੜ੍ਹਨਯੋਗ ਜਲਵਾਯੂ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਕਾਰਨ, ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥਤਾ, ਅਤੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਨਾਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਪੇਂਡੂ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਤਰਜੀਹੀ ਕੰਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸਾਡੀ ਅਰਥ-ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖੜੋਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਸਮਾਂ-ਬੱਧ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਘਟਣਾ ਵੱਡੇ ਸਿੰਚਾਈ ਸਹੂਲਤਾਂ, ਬਿਹਤਰ ਬੀਜਾਂ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਪਚਾਰ, ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸਾਨਾਂ, ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚੇ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ. ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਆਮਦਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਬਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਸਮ, ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਉਤਪਾਦਕਤਾ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ, ਸੰਰਚਨਾ ਸੁਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ, ਸਮਰਥਨ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਸਸਤੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਕ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ

ਹੈ ਕਿ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਨਾ ਵਿਕਾਸ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿਹਾਤੀ ਵਿਕਾਸ ਰਣਨੀਤੀ ਵਿਚ, ਛੋਟੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਦੀ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ 60-70% ਪੇਂਡੂ ਆਬਾਦੀ, ਆਦਤਸ਼ੀਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 60 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਹ ਮਾੜਾ ਰਾਜ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਵੀ ਅਤਿ-ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਹੈ। ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ

1. ਕਈ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
2. ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ, ਜੀਵਿਤ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕੇ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ।
3. ਆਧੁਨਿਕ ਰਸੋਈ ਦੇ ਸਟੇਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 300,000 ਦੀ ਮੌਤ / ਸਾਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।
4. ਭਾਰਤ ਦੀ 54% ਆਬਾਦੀ 25 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਆਦਾਤਰ ਦਿਹਾਤੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
5. ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸਾਖਰਤਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।
8. ਹਰ ਕੋਈ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
9. ਨਿੱਜੀਕਰਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੇਂਡੂ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ ਪਰ, ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।
10. ਨੀਤੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀ ਲਈ ਨੀਤੀਆਂ, ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਬਿਲਡ ਵਰਜਨ: ਕੰਥਾਵੀਗ 122818